

תפלה THREE TIMES A DAY

We concluded our last discussion on the history of תפלה at the point that the רמב"ם postulated that a fixed text for תפלה was authored after גלות נבוכדנצר. The רמב"ם continued in 'הלכות תפלה פרק ה' as follows:

ה וכן תקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות, שתי תפלות בכל יום כנגד שני תמידין. וכל יום שיש קרבן מוסף תקנו בו תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף. ותפלה שהיא כנגד תמיד של בקר היא הנקראת תפלת השחר. ותפלה שכנגד תמיד של בין הערבים היא הנקראת תפלת מנחה. ותפלה שכנגד המוספין היא נקראת תפלת המוספין. וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי איברי תמיד של בין הערבים מתעכלין והולכין כל הלילה שנאמר היא העולה וגו' כענין שנאמר ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי. ואין תפלת ערבית חובה כתפלת שחרית ומנחה, ואף ע"פ כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלוה עליהם כתפלת חובה.

Before we delve any deeper into the sources for the requirement that we pray three times a day, we need to acknowledge that we are facing three distinct historical questions: 1) when did the author of the (תפלה) עשרה (שמונה עשרה) חז"ל institute the practice of engaging in תפלה three times a day; 2) when did חז"ל institute the practice of engaging in תפלה three times a day; 3) when did תפלה בציבור begin. We will start by focusing on the sources for engaging in תפלה three times a day.

ברכות דף כו' עמ' ב'—איתמר, רבי יוסי ברבי הנינא אמר: תפלות אבות תקנום. רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום. תניא כוותיה דרבי יוסי ברבי הנינא, ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי. תניא כוותיה דרבי יוסי ברבי הנינא: אברהם תקן תפלת שחרית שנאמר (בראשית י"ט) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם, ואין עמידה אלא תפלה, שנאמר (תהלים ק"ו) ויעמד פינחס ויפלל. יצחק תקן תפלת מנחה שנאמר (בראשית כ"ד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה, שנאמר (תהלים ק"ב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. יעקב תקן תפלת ערבית שנאמר (בראשית כ"ח) ויפגע במקום וילן שם, ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר (ירמיהו ז') ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי. ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי: מפני מה אמרו תפלת השחר עד הצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד הצות. ורבי יהודה אומר: עד ארבע שעות, שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב. רבי יהודה אומר: עד פלג המנחה, שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג המנחה. ומפני מה

אמרו תפלת הערב אין לה קבע שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה. ומפני מה אמרו של מוספין כל היום? שהרי קרבן של מוספין קרב כל היום. רבי יהודה אומר: עד שבע שעות, שהרי קרבן מוסף קרב והולך עד שבע שעות.

ברכות דף לא עמ' א—אמר רבי חייא בר אבא: לעולם יתפלל אדם בבית שיש בו חלונות, שנאמר: (דניאל ו') וכוין פתיחן ליה בעליתה נגד ירושלים. יכול יתפלל אדם כל היום כלו, כבר מפורש על ידי דניאל: (דניאל ו') וזמנין תלתא הוא בריך על ברכוהי ומצלא ומודא קדם אלהה. יכול משבא לגולה הוחלה, כבר נאמר: (דניאל ו') די הוא עבד מן קדמת דנא. יכול יתפלל אדם לכל רוח שירצה, תלמוד לומר (דניאל ו') נגד ירושלים. יכול יהא כוללן בבת אחת, כבר מפורש על ידי דוד דכתיב: (תהלים נ"ה) ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע בקולי.

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות דף כט.ב—מאיכן למדו ג' תפילות? רבי שמואל בר נחמני אמר כנגד ג' פעמים שהיום משתנה על הבריות. בשחר צריך לאדם לומר מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שהוצאתני מאפילה לאורה. במנחה צריך אדם לומר מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כשם שזכיתני לראות החמה במזרח כך זכיתני לראות במערב. בערב צריך לומר יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כשם שהייתי באפילה והוצאתי לאורה כך תוציאני מאפילה לאורה.

Once the **גמרא** referred to **דניאל** as a source for praying three times a day, the **גמרא** created issues as to the history of **תפלה**. **דניאל** lived between the time of the destruction of the **בית ראשון** and the building of the **בית שני**. There is no evidence that Jews recited **שמונה עשרה** during that time nor that they prayed three times a day nor that there was **תפלה בציבור**. The following **גמרא** adds to the historical questions by maintaining that the first **שמונה עשרה** which included **דניאל** authored **אנשי כנסת הגדולה**.

ברכות דף לג.א—אמר ליה רב שמן בר אבא לרבי יוחנן מכדי אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות. **מגילה דף יז.ב**—**יח.א**—תפלה מנא לין? דתניא: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר רבי יוחנן, ואמרי לה במתניתא תנא: מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר... וכי מאחר דמאה ועשרים זקנים, ומהם כמה נביאים, תקנו תפלה על הסדר, שמעון הפקולי מאי הסדיר? שכחום וחזר וסדרום.

The first question is why would the **אנשי כנסת הגדולה** author **שמונה עשרה** as a substitute for **עבודה במקדש שני** when they knew that shortly thereafter **עבודה במקדש שני** would commence and there would no longer be a need to recite **שמונה עשרה**?

TRANSLATION OF SOURCES

5-רמבם הלכות תפלה פרק ה'. And therefore they established that the number of prayers per day should correspond with the number of sacrifices per day. Two prayers each day corresponding to the two regular sacrifices of each day. Every day that there was a *mussaf* sacrifice, they established a third prayer corresponding to the *mussaf* sacrifice. The prayer that corresponded with the morning sacrifice was called *schachbar*. The prayer that corresponded with the sacrifice of the late afternoon was called *mincha*. The prayer that corresponded with the *mussaf* sacrifice was called *mussaf*. 6. And they also established that a person should pray at night because the bones of the afternoon sacrifice continued to burn the whole night as the verse states: this is the *olah* sacrifice; just like the verse that is found in *Tehillim*: Evening, morning and noontime, I speak and moan and G-d listens to my prayers. The night prayer was not a requirement as were the morning and afternoon prayer. Despite this, Jews everywhere accepted upon themselves the obligation to pray at night.

ברכות דף כו' עמ' ב'—We learned that Rabbi Yosi said: Our forefathers established the three daily prayers. Rabbi Yehoshua said: The three daily prayers were established to correspond with the daily sacrifices. We found a source that supports Rabbi Yossi and we found a source that supports Rabbi Yehoshua. This is what the source that supports Rabbi Yossi states: Abraham established the morning prayer as it is written: Abraham arose in the morning to the place upon which he stood. The word “standing” in that verse means pray as it is written in another source: And Pinchas stood and prayed. Isaac established the afternoon prayer as it is written: And Isaac went out to speak in the field before dark. The word “speak” in that verse means pray as we learned elsewhere: A prayer for a poor person when he enwraps himself and in front of G-d he spills out his words. Jacob established the night prayer as it is written: And he encountered a place and slept there. Encountering a place is a synonym for prayer, as it is written: and you shall not pray for that nation and you shall not lift up cry nor prayer and do not encounter me. This is what the source that supports Rabbi Yehoshua says: Why did they say that you can pray the morning prayer until one-half the day? Because you can bring the morning sacrifice until one-half the day. Rabbi Yehudah stated: until the end of the fourth hour, because that was the deadline for bringing the morning sacrifice. And why did they say that the *Mincha* service could be recited until the end of the evening? Because the afternoon sacrifice was brought up to the end of the evening. Rabbi Yehudah said: until *plug mincha*, because the afternoon sacrifice was brought until *plug mincha*. And why did they say that the night prayer had no time limit (the whole night)? Because the limbs and fat that had not been consumed by nightfall continued to burn all night. And why did they say that *mussaf* could be recited anytime during the day? Because the *mussaf* sacrifice could be brought all day. Rabbi Yehudah said: until the end of the seventh hour because the *mussaf* sacrifice was brought until the seventh hour.